

Sygn. akt IV KO 61/15

POSTANOWIENIE

Dnia 4 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

w sprawie **J. B.**

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 4 września 2015 r.,

wniosku zawartego w postanowieniu Sądu Rejonowego w Żywcu

z dnia 24 lipca 2015 r., sygn. akt II K 981/14

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,

na podstawie art. 37 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Wystąpienie zostało umotywowane tym, że oskarżony ze względu na stan zdrowia nie może stawić się na rozprawie przed Sądem właściwym do końca października 2015 r. Z opinii biegłego lekarza, zdaniem tego Sądu, wynika, że „jedyną możliwością osądzenia sprawy oskarżonego i to w ograniczonym czasowo na obecną chwilę zakresie jest prowadzenie jej w Sądzie zlokalizowanym w pobliżu miejsca zamieszkania oskarżonego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wystąpienie nie może być uwzględnione. Wbrew sugestii zawartej w nim, z opinii lekarskiej nie wynika możliwość prowadzenia rozprawy z udziałem oskarżonego przed końcem października 2015 r. Biegły stwierdził natomiast, że osk. J.B. powinien być wówczas ponownie zbadany. Wtedy też zostanie oceniona

skuteczność zabiegu ablacji, któremu poddany był oskarżony, i pojawi się możliwość przesłuchania oskarżonego w siedzibie sądu jego miejsca zamieszkania.

Przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi w trybie art. 37 k.p.k. wchodzi w rachubę jedynie w razie ustalenia, że postępowanie przed tym sądem da się przeprowadzić. W niniejszej sprawie Sąd właściwy wystąpił o takie przekazanie mimo braku możliwości przeprowadzenia rozprawy z udziałem oskarżonego do końca października 2015 r. również w innym sądzie. Wykluczone było zatem uwzględnienie wystąpienia.

Na marginesie przypomnieć należy, że zarówno przed 1 lipca 2015 r. jak i obecnie udział oskarżonego w rozprawie głównej nie był i nie jest obowiązkowy (zob. art. 479 § 1 k.p.k. przed uchyceniem rozdziału 51 „Postępowanie uproszczone” i art. 374 § 1 k.p.k. w aktualnym brzmieniu). Sąd może oczywiście uznać obecność oskarżonego za obowiązkową, ale powinien wskazać w inicjatywie podjętej na podstawie art. 37 k.p.k. powody takiego stanowiska. Albowiem zmiana właściwości miejscowej w tym trybie jest środkiem stosowanym nadzwyczajnie z powodu przełamania konstytucyjnej zasady rozpoznania spraw przez sąd właściwy (zob. art. 45 ust. 1 Konstytucji RP). Musi on zatem wykazać konieczność podjęcia takiej decyzji.

Z przytoczonych względów postanowiono jak na wstępie.